

rigtigt fremdraget saavel af den ærede Forespørger som af det ærede Medlem for Svendborg Amts 1ste Valgfreds (G. B. Nyholm); men jeg kan dog ikke tilbageholde et Par Uttringer i Anledning af, hvad den ærede Minister fremsførte. Han sagde, at ved at gjenemgaae de forstjellige Afstedigelser, som havde fundet Sted under hans Formænd, havde han faaet det Indtryk, at de vare velbegrundede, og at der ikke var taget hverken personlige eller politiske Hensyn. Med Hensyn til det første Punkt, at de ere velbegrundede, maa man altsaa troe, at den ærede Minister ogsaa anseer denne Sag for at høre hen under dem, der vare velbegrundede, og jeg hørte ogsaa med nogen Forundring, at det ærede Medlem for Svendborg Amts 1ste Valgfreds fandt, at Sagen, som den i sin Tid forelaa for Ministeriet, maatte føre til det Resultat, hvortil den har ført. Men den ærede Minister gif fra denne Tanke over til en anden, som jeg rigtig nok maa sige for mig stod i en vis Modstrid med hans bestemte Udtalelse om, hvor velbegrunder enhver Afstedigelse havde været, der havde fundet Sted før hans Tid. Han gif nemlig ind paa at vise os, hvor heldigt det var, at Ansvarer for Afstedigelser for Fremtiden ikke alene hvilede paa Ministeren, men at det ifølge Hærløven tillige gif over paa en Deel Officerer, nemlig de Foresatte, der skulde afgive Erklæring om, hvorvidt de vilde indstille en Mand til Afsted. Saaledes forstod jeg den ærede Minister. Der have vi nemlig det Spørgsmaal: Burde ikke Ministeren i sin Tid hos Bedkommende, Capitain Beck's Overordnede, og navnlig hos Oberst Møller — jeg troer han hedder Knud Møller — ved hvis Udtalelse Capitain Beck paa Exerceerpladsen fandt sig foranlediget til den omtalte Uttring, og hvis Erklæring ikke fremlyser igjennem Krigsretsacterne i denne Sag — burde ikke Krigsministeren, siger jeg, i dette Tilfælde netop have henvendt sig til denne Mand og afæstet ham hans Erklæring, førend han tog den meget afgjørende Bestemmelse at afstedige Capitain Beck? Det forekommer mig, at den ærede Krigsminister, idet han har præciseret, hvor vigtigt det for Fremtiden er for Afstedigelsernes Retfærdigheds Skyld, at de Overordnede blive hørte, netop her har givet et Moment til Belysning af

denne Sag, nemlig at Ministeren ikke burde have taget dette Ansvar paa sig, førend han havde hørt, hvad Capitain Beck's Foresatte, nemlig Oberst Møller, havde sagt i denne Sag. At dette er skeet, fremgaaer ikke af Actstykkerne (Afskydelse af G. B. Nyholm), og det kan det ærede Medlem for Svendborg Amts 1ste Valgfreds vist heller ikke sige; nei tværtimod, det er den Dplysning, man mangler. Der er derfor Grund til at troe, at denne Omstændighed har havt en overordentlig væsentlig Indflydelse paa den Beslutning, hvortil Krigsministeren dengang kom. I det Hele taget maa jeg for mit Bedkommende sige, at denne Sag, idet her Motivet til Afstedigelsen er kommet frem — hvad der ellers ikke er Tilfældet — har faaet en ganske eendommelig Stilling, som gjør, at man her ved — hvad man ellers ikke kan — at skue ind bag Forhængen seer, hvad der var Bevæggrund til Bedkommendes Afsted; men jeg kan, efter hvad der foreligger, paa ingen Maade give den ærede Minister Ret i, at denne Afstedigelse har været vel begrundet. Jeg maa sige, at efter min Overbevisning maae de Dplysninger, som ere komne frem, medføre, at denne Afstedigelse maa anses for meget lidet begrundet og for uretfærdig imod den Paagjældende, og derfor forekommer det mig, at der skyldes ham en Opreisning, som jeg ikke kan sige tilkommer Andre, fordi de ikke ere i lignende Tilfælde. Den høitærede Minister bearaabte sig paa, at der var Mange, som vilde blive tilfidesatte, Mange, som vilde føle sig krænkede, naar dette Tilfælde alene blev draget frem; men jeg siger: Der er ikke mange Tilfælde af en Bestaafenhed som dette, der kan ikke være mange, thi Afstedigelsens Motiver foreligge ikke. Den høitagtede Minister vil nu, at Rigsdagen skal tage Initiativet, at den skal føle Barmhjertighed og gjøre Sit for at udjævne denne Sag, som fra Fortiden hviler med sin Skyld paa en ministeriel Foranstaltning — ikke paa Kongens Ret, som den høitærede Forespørger har sagt, thi her er ikke Tale om, hvad Kongen har gjort med Ret eller Uret, men om, hvad en Minister har indstillet til Kongen som Ret eller Uret, det er Hovedsagen. Spørgsmaalet